

IRINA BJØRNØ

Splinter

#METOO

Splinter

#METOO

Irina Bjørnø
Splinter. #METOO

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=35239888

ISBN 9785449310262

Аннотация

Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? Matteusevangeliet, kap. 7, v.3

Содержание

Splinter	5
Vinger	7
Wings	8
Engel	9
Kærlighedens hav	12
Dansen er død	14
Конец ознакомительного фрагмента.	15

Splinter #METOO

Irina Bjørnø

© Irina Bjørnø, 2018

ISBN 978-5-4493-1026-2

Created with Ridero smart publishing system

SPLINTER #METOO©Irina Bjørnø

Dansk redigering Inger Guldberg

BELBOOKS 2018

www.belbooks.dk

Foto: Irina Bjørnø

Foto: side 21 Jens Astrup – med tilladelse

<http://www.jensastrup.com/>

Enhver kopiering af denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14.6.1995 med senere ændringer.

Vær venlig at respektere mine moralske rettigheder som forfatter.

Hvis du gerne vil bruge en del af denne bog, så send mig dine noter – og hvad du skal bruge dem til

Splinter

Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje?

Matteusevangeliet, kap. 7, v.3

Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? Hykler, tag først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart nok til at tage den splint ud, som er i din broders øje.

Lukasevangeliet, kap. 6, v. 41—42

Det gamle, forsøvede spejl faldt ned fra væggen og gik i tusinde stykker. Spejlet havde set mange mennesker i øjnene, siden det øjeblik, det blev fremstillet i Venedig for to hundrede år siden.

Hvor mange mennesker, hvor mange historier huskede spejlet?

Nu var det spredt i tusinde splinter, som gennemborede mine fødder, stak fingrene til blods og spiddede mit bryst. Splinterne var overalt, og hver af dem var fyldt med smerte og skrig. Der var så mange af dem, at jeg ikke

kunne se gulvet.

Jeg var bange for at gå derind og se mig selv i alle disse splinter. Så jeg gik ikke der ind. Jeg lukkede døren og sagde til mig selv, at jeg ikke ville kende spejlets historier, de historier, som sad fast i splinterne. Men jeg drømte om splinterne, som skinnede på mine fingre, de knasede mellem mine tænder. Jeg spyttede dem ud, og jeg så blod. Mine læber var blodige, og jeg smagte blodet.

Pludselig vågnede jeg op. Alt var stille. Spejlet hang på væggen. På gulvet var der ikke en eneste split. Steril renhed. En sindssyg minimalisme af hukommelse.

Alt er gemt i spejlet, men nogle af splinterne sidder stadig i mit hjerte – og de gør ondt.

Vinger

Du gav mig vinger – så jeg kan flyve,
Du gav mig håb – så jeg kan smile.
Du broderede min sjæl med en tråd af kærlighed,
Og jeg tøede op – hvorfor skulle jeg blive overrasket?

Du kyssede mit hjerte så ømt,
At jeg troede på dig som et mirakel.
Men du elskede mig ikke – du spillede bare
Med kærlighed og ømhed – som en god skuespiller.

Vi er begge voksne, og vi forstår alt,
Forelskelsens spil er ikke noget nyt for os.
Men jeg vil gerne tro på dig – eller skæbnen,
Hvor jeg spiller Ophelia, og du – Casanova.

Du gav mig vinger, jeg kunne flyve.
Men vi kunne ikke klatre op på bjerget sammen,
Og jeg vil ikke mere lyve for dig.
Jeg forlader scenen – og dig – jeg vil ikke spille dit spil mere.

Wings

You gave me wings, so I can fly,
You gave me hope, so I can laugh.
You untied my soul with a thread of love,
And you heal my wounds – why should I be surprised?

You kissed my heart so tenderly,
That I believed-you are a miracle,
But you did not love me – you just played
With love and tenderness – as a good actor.

We are both adults and understand everything —
The game of love – for us, it is not something new,
But I want to believe in you – or in faith-
That on stage I'm Ophelia and you're – Casanova
You gave me wings – so I could fly,
But we should not climb to heaven together.
I will not lie to you anymore —
I'm leaving the stage. I will not play your game – any more.

Engel

Englen mødte du i ham, da han rørte dig med et blik, et smil, en positur, en særlig duft af vaniljeis eller den første duft af liljekonvaller. Du ville gerne være forelsket i ham. Sommetider stoppede han på vejen, og du rakte et stykke papir med dit telefonnummer og et ord frem: ring.

Da englen endelig ringede, blev du glad, og da han dukkede op i dit hus, så du igen hans smil og æterisk, lette elegance. Du ønskede at din engel aldrig mere forlod dig. Og nogle gange blev englen hos dig.

Den første uge med englen var himmelsk. Englen lo og du lo med ham. I legede og kastede med puder, spiste is med samme ske, stod op midt om natten for at tælle stjernerne på himlen i en mennesketom park. Englen levede hos dig, mens du levede dit sædvanligt liv – med arbejde, penge, mad og træthed.

Og englen begyndte at føle sig trist. Han græd, når du kom træt hjem fra jobbet og vendte dig væk fra ham om natten. Hans øjne blev røde og hans næse hævede. Han elskede dig som før, men du havde ikke tid til ham, og så forlod englen dit liv. Nogle gange dukkede en forretningskvinde op i stedet for ham. Hun forberedte dine middage, strøg dine skjorter og fødte dine børn. Ofte var hun træt, og kun lejlighedsvis mindede hendes udseende om den engel, som kom til dig en dag – men det var sjældent.

Over tid blev kvinden forvandlet til en heks – gammel,

mumlende, med vissen hud og matte øjne. Der var ingen engel i hende mere.

Jeg er din engel. Men du ser ikke, at jeg sidder på dit dørtrin og venter. Jeg er der.

Kærlighedens hav

Jeg vågner om natten med følelsen af, at jeg ikke kan huske, hvem jeg er. Omkring mig er mørkt. Jeg rører min krop, ansigtet, rører håret. Hvem er jeg? Hvorfor er jeg her i mørket? Jeg lukker mine øjne, og pludselig føler jeg, at jeg svømmer i kærlighedens hav.

Min seng udstråler kærlighed – den elsker mig og støtter min ryg. Min dyne omfavner mig forsigtigt, og puden tager imod og krammer mit hoved. Værelset er fyldt med kærlighed. Luften er frisk og let, og måneskin stråler igennem vinduet.

I dag er det fuldmåne og endda måneformørkelse – månen er blodrød. Jeg ser gennem gardinerne, at månelyst fylder en del af soveværelset. Jeg trækker gardinerne fra og ligger under den varme dyne. Foran mig uden for vinduet er fuldmånen – en rund, gråhvide sølvmonet. Den hænger i venstre hjørne af mit vinduet.

Og jeg føler, at månen og jeg bader sammen i kærlighedens hav. Omkring os er nattens tavshed. Så vågner pludselig en fugl, den pipper kun én gang, og bliver så tavs igen. Man synger ikke ved fuldmåne. Lyde er overflødige. De er ikke nødvendige i nattens mysterium. Stilheden er fyldt med nattens kærlighed, og så begynder universets skuespil.

Månen glider ind i jordens skygge, og dens farve ændres, som hos en ung pige, der ved et uheld rører en ukendt, tilfældig nabo i biografens mørke. Først er den kun rosa, så rødmer den, og derefter bliver den helt rød, samtidig med, at den bliver opslugt af jorden.

Jeg er hypnotiseret og følger hvert sekund af naturens magi. Månen fascinerer mig og udstråler samme skønhed, som tropiske natblomster. Jeg er i dyb trance. Jeg hører susen for ørerne, som et usynligt havs bølger. Kærlighedens hav omslutter mig.

Men månen er i mellemtiden begyndt at vokse igen, og jeg ser, hvordan månens slør forsvinder, den bliver bleg og igen kridhvid.

Magien er forbi, og jeg falder i søvn, men føler stadig den universelle kærlighed omkring mig. Ingen banker på min dør. Ingen ønsker at komme og sove sammen med mig. Men hele universet elsker mig. Jeg er forelsket i den lyserøde, rosa måne. Vi er søstre. Vi er ens.

Dansen er død

I går dansede jeg på scenen, og pludselig stoppede dansen i mig – den var død. Fra dette øjeblik kunne jeg ikke huske dansens trin. Og så indså jeg, at denne dans var en andens persons projekt. Jeg forstod på én gang alt og forlod scenen. Publikum klappede alligevel, de forstod ikke, at dansen inden i mig – en andens dans – var død. Tilskuerne sad også i salen den dag, for at se og nyde andre menneskers projekter.

Og jeg indså, at jeg altid var involveret i andres projekter. Fra den dag jeg blev født. Jeg var mine forældres projekt, og de levede også i andres projekter. Jeg voksede op som deres projekt, dimitterede fra skolen, som var skabt af andre. Bagefter gik jeg på universitetet og videre ud i livet – for at deltage i andres projekter, eller projekter skabt af andre. Det var lettere for alle at leve på denne måde.

Jeg blev gift, fordi jeg blev tvunget af en andens projekt, som hed: lykken trives kun i en heteroseksuel familie. Jeg begyndte at undervise elever på universitetet og gentog ordene fra andres projekter – som ikke var skabt af mig. Jeg tog hver dag tøj på, som var lavet af andre. Jeg sang andres sange, som jeg havde hørt i radio og på fjernsyn – alle de projekter var ikke mine.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.